

Sygn. akt II Ka 24/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak SO Karol Troć (spr.)
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Małgorzaty Ciećko

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2023 r.

sprawy **K. K. (1)**

oskarżonego z art. 190a § 1 kk w zb. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 31 października 2022 r. sygn. akt II K 636/21

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego K. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa 120 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze i 10 złotych tytułem wydatków tego postępowania;

III. zasądza od oskarżyciela posiłkowego T. K. na rzecz Skarbu Państwa 60 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze i 10 złotych tytułem wydatków tego postępowania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 24/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 31 października 2022 r. sygn. akt II K 636/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego</p> <p>I. Naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez dokonanie błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami logiki i wskazaniami wiedzy wobec:</p> <p>a) uznania za udowodnione faktu, przychodzenia oskarżonego po rozstaniu z Ż. K. w okresie od 20 czerwca 2020 r. do końca stycznia 2021 r. w pobliże sklepu, w którym pracowała Ż. K., w pobliże jej nowego miejsca zamieszkania, inicjowania licznych połączeń telefonicznych do wymienionej, wysyłania licznych wiadomości tekstowych, zawierających zniewagi oraz groźby pozbawienia życia i uznania za udowodnione, że oskarżony w okresie od maja 2020 r. do niemal połowy stycznia 2021 r. kierował do Ż. K. groźby pobicia, w sytuacji gdy nie potwierdza tego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, oskarżony kontaktował się z Ż. K., ponieważ pozostawali oni w związku, rozstawali się i ponownie spotykali, ostatecznie konflikt</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

między nimi powstał dlatego, że Ż. K. nie mogła się zdecydować czy chce pozostać w związku z mężem czy też w związku z oskarżonym, pokrzywdzona potajemnie spotykała się z oskarżonym mimo oficjalnego powrotu do męża, pokrzywdzona była w ciąży z oskarżonym, co ukrywała, oskarżony kontaktował się z nią, bo chciał wyjaśnić tę sprawę, kierował się uczuciami, pokrzywdzona sama dopuszczała się negatywnych zachowań wobec oskarżonego, jak zeznał świadek E. S. „Ż. z K. wyzywali się wzajemnie”, „Ojciec Ż. krzychał do K., że go pobije”, co potwierdziła również K. Z., mówiąc „Padały dość wulgarne słowa od obu stron”, Ż. K. sama prowokowała oskarżonego, nigdy nie obawiała się K. K. (3), sama eskalowała konflikt i inicjowała kontakty, a zachowania oskarżonego nie sposób uznać za uporczywe i istotne, K. K. (1) nie groził pokrzywdzonej i nie wywoływał u niej poczucia zagrożenia,

b) uznawania za zgodne i wzajemnie uzupełniające się zeznań T. K. i Ż. K., spójne z innymi zeznaniami oraz uznania za istotne zeznań D. K. w zakresie wywołania u Ż. K. skutku w postaci istnienia uzasadnionej obawy spełnienia gróźb, kierowanych wobec niej przez oskarżonego, uznania tych zeznań za spójne z pozostałymi dowodowymi w sprawie, przy jednoczesnym uznaniu wyjaśnień oskarżonego w zakresie innym niż w pkt 1.1.1. za niewiarygodne, będące wyłączeni realizacją przyjętej linii obrony, ukierunkowanej na uniknięcie odpowiedzialności karnej, sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego są logiczne i spójne, szczegółowo opisał on relacje z Ż. K., jej mężem i ojcem, wyjaśnienia znajdują odzwierciedlenie w pozostałym

materiale dowodowym, Ż. K., T. K. i D. K. obecnie pozostają w głębokim konflikcie z oskarżonym i mają interes w tym, aby doprowadzić do skazania K. K. (1) ze względu na wcześniejsze pozostawanie pokrzywdzonej w związku z oskarżonym i wiążące się z tym konsekwencje, zeznania świadków nie potwierdzają wersji prezentowanej przez pokrzywdzoną, T. K. i D. K., pomiędzy wyżej wymienionymi osobami dochodziło do wzajemnych negatywnych zachowań, doszło nawet zainicjowania przed Sądem Okręgowym w Lublinie postępowania rozwodowego pomiędzy Ż. K. a T. K., która to w ten sposób dowolnie dokonana ocena zgromadzonego materiału dowodowego, doprowadziła do błędnego ustalenia stanu faktycznego, polegającego na uznaniu przez Sąd, iż K. K. (1) w okresie od 20 czerwca 2020 r. do 31 stycznia 2021 r. w Ł., woj. (...), uporczywie nękał Ż. K. poprzez nachodzenie jej w miejscach pracy i zamieszkania, inicjowanie wbrew jej woli połączeń telefonicznych i wysyłanie wiadomości tekstowych, ubliżanie słowami wulgarnymi oraz grożenie jej zabójstwem, które to groźby wzbudzały w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione i wzbudzania tym u pokrzywdzonej uzasadnianego okolicznościami poczucia zagrożenia, jak wynika z akt postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Łukowie o sygn. IDs.996.2020.Sp T. K. podczas przesłuchania sam krytycznie wyrażał się o zachowaniu pokrzywdzonej.

***Apelacja pełnomocnika
oskarżyciela posiłkowego T. K.***

	<p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż groźby wobec T. K. nie wzbudzały u pokrzywdzonego uzasadnionej obawy ich spełnienia, w sytuacji gdy z zeznań pokrzywdzonego oraz pokrzywdzonej jasno wynika, iż pokrzywdzony T. K. obawiał się zachowań oskarżonego i kierowanych w stosunku do niego gróźb i groźby te wywołały w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione</p> <p>- obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku które części wypowiedzi świadków pozwalają na przyjęcie, że pokrzywdzony faktycznie nie obawiał się gróźb kierowanych do niego przez oskarżonego</p> <p>- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 190 § 1 k.k. poprzez niesłuszne uznanie, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa kwalifikowanego z art. 190 § 1 k.k. w stosunku do T. K., w sytuacji gdy z zeznań świadków i pokrzywdzonych, które zostały uznane za wiarygodne jasno wynika, że kierowane przez oskarżonego groźby pobicia wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia, a zatem wypełniły przesłanki stypizowanego przepisu art. 190 § 1 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Co do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, iż w przypadku wniesienia apelacji przez fachowego pełnomocnika procesowego strony, zgodnie z art. 433 § 1 kpk Sąd rozpoznaje ją w granicach podniesionych zarzutów, a w szerszym zakresie jedynie w ściśle określonych przez przepisy przypadkach, mianowicie w warunkach wskazanych w art. 440 kpk, art. 435 kpk, art. 439 § 1 kpk i art. 455 kpk (które w sprawie niniejszej nie zachodzą). Odnosząc to do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wskazać należy, że nie zakwestionował on prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny zebranych w sprawie dowodów, podnosząc jedynie, że na podstawie tej oceny Sąd dokonał błędnych ustaleń faktycznych i dalej błędnej subsumpcji tego stanu pod przepisy prawa (w zakresie zarzutu obrazy przepisów postępowania podnosząc jedynie, że Sąd nie wskazał w uzasadnieniu, które fragmenty zeznań świadków wskazywały na brak obaw pokrzywdzonego). Jeśli więc w niekwestionowany przez skarżącego sposób ocenił dowody, w tym zeznania T. K., że „przesądzają swą treścią kwestię związaną z wystąpieniem (...) u niego uzasadnionej obawy pobicia go”, (k. 705), „nie pozwalając na przyjęcie, by owe groźby, niejednokrotnie o charakterze wzajemnych, wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę ich spełnienia” (k. 707v), nie sposób twierdzić, że tak ocenione dowody wskazują jednak na to, że pokrzywdzony się owych groźb obawiał. Sąd uznał bowiem, że zeznania pokrzywdzonego,

formalnie deklarującego, że realnie obawiał się, że zapowiedzi oskarżonego zostaną przez niego zrealizowane, nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi rzeczy, bowiem „obawy takie rzeczywiście po stronie pokrzywdzonego nie zaistniały” (k. 707v), a wymiany zdań między oskarżonym i pokrzywdzonym miały charakter wzajemny i nie rodziły przekonania, by stanowiły coś więcej niż tylko środki ekspresji. Przy takiej ocenie dowodów nie sposób było, nie kwestionując jej poprawności twierdzić w zarzutach, że z dowodów tych sąd winien był wyciągnąć wnioski zgoła odmienne. Także poza treścią zarzutów Sąd nie dopatrywał się w dokonanej przez Sąd I instancji ocenie materiału dowodowego nieprawidłowości, które mogłyby skutkować uznaniem wynikających z nich następstw za rażącą niesprawiedliwość w rozumieniu art. 440 kpk. Sąd prawidłowo ocenił, które dowody można uznać za wiarygodne, a które nie i w jakim zakresie, a swoje stanowisko, nawet jeśli nie punkt po punkcie i w odpowiednich rubrykach tabeli, ale jasno, logicznie i przekonująco przedstawił i uargumentował. Dodatkowo, jeśli domaga się tego pełnomocnik, wskazać można, że brak obaw pokrzywdzonego co do słów oskarżonego wynika nie tylko z opisywanych przez świadków działań T. K. względem K. K., ale i np. z zeznań J. W. (k. 399v) czy wiadomości pokrzywdzonego (k. 616). Przede wszystkim jednak oceny dowodów należy dokonywać nie wrywkowo, jedynie odczytując bezpośrednio fragmenty wypowiedzi pojedynczych osób, ale tak, jak uczynił to Sąd Rejonowy – kompleksowo, we wzajemnym powiązaniu, z uwzględnieniem spostrzeżeń po

bezpośrednim przeprowadzeniu wszystkich dowodów. Z uwagi na to nie można było uznać zarzutu za trafny tak błędu w ustaleniach faktycznych, jak i obrazy przepisu art. 424 kpk – Sąd nie był zobowiązany enumeratywnie wyliczyć i przytoczyć, które fragmenty dowodów wspierają konkretny fragment ustaleń faktycznych, ale wskazać dowody i wyjaśnić przyczyny kierunku dokonanej ich oceny, co – jak wskazano – uczynił w pełni prawidłowo.

Zarzut obrazy prawa materialnego również był zarzutem wtórnym, bowiem skarżący nie twierdził, że Sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny, tylko dokonał błędnej jego subsumpcji – „dopasowania” do treści przepisów prawa materialnego, niewłaściwie stwierdzając, czy ustalony stan faktyczny wyczerpuje, czy też nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego. Skarżący wywodził, że obraza art. 190 § 1 k miała być wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, a więc przy prawidłowych ustaleniach faktycznych o obrazie prawa materialnego nie mogło być mowy, a dotyczący tego zarzut apelacji był nie tylko niezasadny, ale wręcz zbędny.

Co do apelacji obrońcy

Również apelacja tego skarżącego nie mogła być uznana za trafną. Obrońca podnosi, że Sąd I instancji zebrane dowody ocenił wadliwie, bo dowolnie, z pominięciem tych ich elementów, które wskazywały na wzajemność negatywnych zachowań w relacjach oskarżonego i pokrzywdzonej Ż. K. oraz osób jej bliskich, bez uwzględnienia specyfiki jej osobowości i chwiejności jej

upodobań. Skarżący nie wykazał jednak w sposób logiczny, na czym owa nieprawidłowość po stronie Sądu miałaby polegać, ograniczając się w swej apelacji do czystej polemiki ze stanowiskiem Sądu, sprowadzającej się do prostego stwierdzenia, że jego zdaniem dowody należało ocenić odmiennie i oskarżonego uniewinnić. Skarżący zdaje się przy tym (a niesłusznie) negować prawną możliwość uznania pewnych zachowań za nękanie, jeśli podobnie można byłoby ocenić zachowania wzajemne. Nie sposób uznać, że jeśli pokrzywdzona była dość niestała w swych upodobaniach, jak też potrafiła zachowywać się (także jako pierwsza) w sposób uznawany powszechnie za nieakceptowalny, a inne osoby mają do niej w związku z tym zastrzeżenia, to nie może być ofiarą stalkingu – nawet wielokrotny recydywista może paść ofiarą przestępstwa. Możliwe jest, że dwie osoby na równi uporczywie nękają siebie nawzajem, robią sobie na złość, niepokoją się w różny sposób – co nie powoduje, że prawnokarne skutki ich zachowań w rozumieniu art. 190a § 1 kk wzajemnie się znoszą, nie daje nawet sądowi dodatkowych szczególnych możliwości w zakresie reakcji karnej (jak np. w przypadku art. 216 § 3 kk), nakazując jedynie uwzględnić to przy ocenie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz wymiarze kary. Sąd należycie, co już wcześniej wskazywano, ocenił zebrane dowody, na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a ustalony stan faktyczny prawidłowo podciągnął pod odpowiednie przepisy materialne. Zdaniem Sądu odwoławczego także orzeczone środki reakcji karnej nie budzą żadnych zastrzeżeń i nie mogą

być uznane za nieuzasadnione oraz nadmiernie, rażąco surowe.	
Wniosek	
<p>Obrońcy - o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przypisanego mu czynu,</p> <p>Pełnomocnika - o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność zarzutów skutkowałą nietrafnością wniosków o uchylenie czy jakkolwiek zmianę wyroku, w szczególności poprzez uniewinnienie oskarżonego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku, tak w części zaskarżonej, jak i w pozostałej, podlegającej ocenie z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia	

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionych przez oskarżonego (jego obrońcę) i oskarżyciela posiłkowego (jego pełnomocnika), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponoszą skarżący, a sąd rozdziela je między nich wg zasad słuszności. Żadna z apelacji nie przyczyniła się bardziej do spowodowania kosztów postępowania odwoławczego, wobec czego koszty te należało rozłożyć po równo. Na koszty postępowania odwoławczego składają się zaś opłata (w wysokości indywidualnej – od oskarżonego – w kwocie należnej za I instancję; od oskarżyciela posiłkowego – w kwocie od 60 zł do 240 zł – art. 8 oraz art. 13 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych) oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – za całe postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł, a więc po 10 zł od każdego z nich.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w części skazującej		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2

Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w części uniewinniającej		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
#na korzyść #na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana